

[Justitsministeren.]

saa længe Beslaglæggelsen varer. Der er herefter for dette praktisk vigtige Omraade aabnet Mulighed for, at der over for en saadan Lovovertræder, der opholder sig i Udlandet eller ikke kan findes, kan skrides ind med enhver Reaktion, som den danske Stat har Magt til at gennemføre, saa længe den paagældende ikke selv er kommet i den danske Stats Magt.

Naar man derefter fra de almindelige Betragtninger gaar over til at se paa Tilfældet Kauffmann, saa er der vel ikke ud fra den Hovedgrund til de gældende Bestemmelser, som jeg først nævnte, nemlig Princippet om, at ingen bør dømmes uhørt, i dette Tilfælde særlige Betænkeligheder, idet det ved hans egen Erkendelse og ved, hvad der i øvrigt er almindelig kendt, maa anses godtgjort, at han har begaaet de Handlinger, som han er sigtet for. Der kan ikke være Tvivl om, at Kauffmann har afsluttet Overenskomst med De forenede Stater i Nordamerika om Grønland, at han har nægtet at efterkomme en Ordre om at vende tilbage, og at han uden nogen som helst Bemyndigelse hertil vedblivende optræder som dansk Gesandt i Washington.

Derimod gælder den anden Hovedgrund til Retsplejelovens Bestemmelser fuldt ud ogsaa i Tilfældet Kauffmann. Der vilde intet som helst reelt kunne opnaas ved en Domfældelse. De Foranstaltninger, der er truffet mod Kauffmann, indeholder alle de Reaktioner mod hans Lovovertrædelser, som den danske Regering har Magt til at gennemføre. En Dom over ham vilde naturligvis yderligere fastslaa det danske Samfunds Fordømmelse af hans Handlinger, men denne Fordømmelse er allerede saa skarpt udtalt gennem de af Regeringen udsendte Erklæringer, gennem hans Afskedigelse og gennem den strafferetlige Undersøgelse, der er indledet mod ham, at enhver Tvivl om, hvorledes den danske Regering og det danske Samfund bedømmer disse Handlinger, er udelukket. Jeg skal yderligere her henvise til den af Regeringen den 7. Januar 1942 udsendte Meddelelse i Anledning af, at Hr. Kauffmann ifølge Meddelelser gennem Radio og udenlandsk Presse synes at have forsøgt at etablere sig som et med den lovlige danske Regering konkurrerende Organ for den danske Nation. Denne Erklæring, som sikkert endnu vil være det høje Tings Medlemmer i frisk Minde, tager paa det allerskarpeste Afstand fra Kauffmanns ansvarsløse Holdning i en for vort Fædreland skæbnesvanger Tid, og den ender med

Offentliggørelse af det kongelige Reskript af 13. December 1941, hvori skarpt fastslaaes, at Tilværelsen af noget andet Danmark end det, som styres af Hans Majestæt Kongen og hans Regering, ingenlunde kan anerkendes, og at de danske Repræsentanter i fremmede Lande kun kan løse deres Opgave paa en Maade, der er i Fædrelandets sande Interesse, naar de i Troskab og overensstemmende med deres Embedsed følger de af Kongen og hans Regering anviste Retningslinier.

Fordømmelsen af Kauffmanns Handlinger kan saaledes ikke udtrykkes klarere, end det allerede Gang paa Gang er sket, og en Domfældelse vilde intet reelt betyde, da den danske Stat ikke raader over Magtmidler til at gennemføre andre Foranstaltninger mod ham end dem, der allerede er truffet. Jeg finder derfor ikke nogen Grund til at søge gennemført en Lovændring, hvorefter Straffesagen mod Kauffmann kunde fremmes til Dom i hans Fraværelse. En saadan Lovændring vilde stride mod det gamle, gode Princip i vor Ret, at man ikke skal lovgive med Henblik paa Enkeltmand. Lovene skal give almindelige, for alle Borgere gældende Regler, og en Bestemmelse om, at Straffesager kan fremmes til Dom i den sigtedes Fraværelse, vilde derfor ikke alene faa Virkning for Kauffmann, men ogsaa for andre Tilfælde, hvor Domfældelse maaske vilde stride afgørende mod danske Retsprincipper og dansk Retsbevidsthed.

Ordføreren for Forespørgerne (Frits Clausen): Jeg skylder den højtærede Justitsminister Tak for den udførlige Redegørelse, hvormed han har besvaret den af mig fremsatte Forespørgsel. Jeg vil samtidig udtrykke min skarpe Misbilligelse over, at Justitsministeren mener, at Sagen dermed kan være henlagt. Man vidste jo, dengang man rejste Tiltale mod Hr. von Kauffmann, saa udmærket godt, at man ikke kunde føre Sagen til Dom efter den nugældende Retsplejelov. Hvorfor lavede man saa denne Gestus ved at rejse Tiltale i en Sag, som man ikke kan føre frem til Dom?

Man lovgiver ikke her i Landet for Enkeltmandstilfælde, siger den højtærede Justitsminister; det har man for Resten gjort i Danmark i andre Tilfælde før. Men her drejer det sig ikke kun om en enkelt Mand, men om de Handlinger, denne Mand har begaaet, om Landsforræderi, dokumenteret, eftervist Landsforræderi, og det drejer sig om Tiltale i en